

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 634/2021
18.08.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Димитар Јованов, адвокат из ..., против туженог Друштва за производњу освежавајућих напитака, пластичне амбалаже и минералне воде „Хеба“ АД из Бујановца, кога заступа пуномоћник Драган Антић, адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1842/2019 од 09.09.2020. године, у седници већа одржаној 18.08.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1842/2019 од 09.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 351/2018 од 23.04.2019. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да исплати тужилци разлику између припадајуће и исплаћене зараде за период од 13.10.2014. године до 25.08.2016. године, у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом на сваки износ од доспелости до исплате (висина износа и датум доспелости наведени у изреци). Ставом другим изреке тужени је обавезан да накнади тужилци трошкове парничног поступка у износу од 112.704,56 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1842/2019 од 09.09.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да исплати тужилци разлику између припадајуће и исплаћене зараде за период од октобра 2014. године до 25.08.2016. године, у појединачним месечним износима са законском затезном каматом на сваки износ од доспећа до исплате (висина износа и датум доспелости наведени у изреци). Ставом другим изреке другостепене пресуде, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 110.028,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. така 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била радник туженог на ... по уговору о раду од 01.08.2001. године са пратећим анексима. Колективни уговор, који је код туженог био у примени од 15.10.2012. године, у члану 29., прописује да се основна зарада одређује на основу услова утврђених Правилником о организацији и систематизацији послова, потребним за рад на пословима за које је запослени закључио уговор о раду и време проведеног на раду. Основна зарада запосленог представља производ коефицијента послова који обавља и износа основне зараде за најједноставни посао. Чланом 31. Колективног уговора предвиђено је да се зарада за најједноставнији посао за коефицијент 1 утврђује у нето износу по једном радном сату од 115,00 динара, увећана за припадајуће порезе и доприносе. Анексом уговора о раду бр. .. од 15.11.2012. године, у члану 8. нето зарада тужиле за обављени рад је утврђена сагласно наведеном Колективном уговору. Посебни колективни уговор за делатност пољопривредне, прехранбене, дуванске индустрије и водопривреде Србије („Службени гласник Републике Србије“, бр.11/11,14/11, 50/11), који је био у примени од 02.03.2011. до 02.03.2014. године, прописивао је да се основна зарада за послове које запослени обавља, утврђује множењем уговорене основне зараде за најједноставнији посао, коефицијента посла и времена проведеног на раду (члан 62).

У периоду од 13.10.2014. године до 25.08.2016. године, тужени је обрачун и исплату зараде тужиле вршио према параметрима из Колективног уговора од 15.10.2012. године и Анекса уговора о раду бр. .. од од 15.11.2012. године. Исплаћена зарада је мања од зараде утврђене гранским колективним уговором - Посебани колективни уговор за делатности пољопривреде, прехранбене, дуванске индустрије и водопривреде Србије, па тужила тражи разлику између исплаћене зараде и зараде која би јој припала по гранском колективном уговору.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев применом чл. 8, 9. и 10. став 2. Закона о раду. Према образложењу првостепене пресуде тужена је незаконито вршила обрачун и исплату зараде тужиле почев од закључења Анекса уговора о раду од 15.11.2012. године, јер јој је дала мања права односно утврдила неповољније услове рада од права и услова који су утврђени законом и општим актом, а пре свега Посебним колективним уговором за делатност пољопривредне, прехранбене, дуванске индустрије и водопривреде Србије који је ступио на снагу 12.03.2011. године („Службени гласник Републике Србије“, бр.11/11,14/11, 50/11). У околностима када тужени није усагласио своје опште акте са одредбама наведеног посебног колективног уговора, тужени је у обавези да плати тужиле тражену разлику.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, закључујући да је тужиле исплаћена зарада према параметрима из Колективног уговора од 15.10.2012. године и Анекса уговора о раду од 15.11.2012. године, а да није

постојала обавеза туженог да своје акте усагласи са Посебним колективним уговором за делатност пољопривредне, прехранбене, дуванске индустрије и водопривреде Србије, јер је посебан колективни уговор престао да важи 02.03. 2014. године односно исти није био на снази у спорном периоду.

Неосновани су наводи ревизије да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ бр 24/05 ... 75/14), прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду. Истим законом, у члану 105. став 1. је прописано да се зарада из члана 104. став 1. састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, зараде по основу доприноса пословном успеху послодавца (награде, бонуси и сл.) и других примања по основу радног односа, док је у ставу другом истог члана прописано да се под зарадом у смислу става 1. сматра зарада, која садржи порезе и доприносе који се плаћају из зараде. Чланом 106. тог закона прописано је да се зарада за обављени рад и време проведено на раду састоји од основне зараде, дела зараде за радни учинак и увећане зараде.

Полазећи од наведених одредаба закона, а у контексту чињенице да је у периоду од октобра 2014. године закључно са августом 2018. године, тужени вршио обрачун и исплату зараде тужиљи у складу са својим општим актом – Колективним уговором од 15.10.2012. године и одредбом члана 8. Анекса уговора о раду, тужиља нема право на накнаду зараде коју потражује према параметрима из Посебног колективног уговора за делатност пољопривредне, прехранбене, дуванске индустрије и водопривреде Србије, јер у спорном периоду тај колективни уговор није био у примени. Редовни судови не располажу овлашћењем контроле уставности и законитости општих аката, јер је та контрола, сагласно одредбама члана 167. став 1. Устава, у искључивој надлежности Уставног суда. У радном спору, суд не примењује колективни уговор само у случајевима прописаним одредбама чл. 8-10. Закона о раду, који у овој парници не постоје, јер у спорном периоду није постојала обавеза туженог да свој општи акт усагласи са општим, односно посебним колективним уговором који га обавезује.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић